POHÁDKY Z NAŠÍ ZAHRÁDKY

ŠÁRKA ROSOVÁ VÁŇOVÁ

Pohádky z naší zahrádky

Šárka Rosová Váňová

© Šárka Rosová Váňová – Knihy psané srdcem
ISBN: 978-80-908256-0-4 (knižní verze)

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one
ISBN: 978-80-908256-0-4 (e-kniha v PDF)

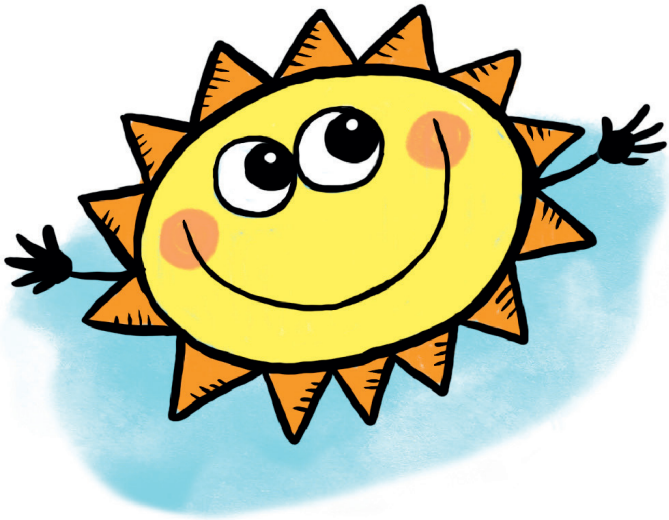

Pohádky z naší zahrádky

Šárka Rosová Váňová

Tato knížka je napsaná s láskou a pokorou ke všem, kteří se podíleli na jejím vzniku.

**„Mami? Co mám dělat?
Nechala jsem otevřené dveře
do pokojíčku a teď mám
v posteli oba kocoury.“**

**„Vejdeš se ještě? Nevadí,
nech je spinkat s tebou,
až budou chtít,
odejdou do svých pelíšků.“**

In memoriam
Nadě Lukešové.

Díky všem,
kteří milují sebe,
ty druhé
a zvířátka považují
za sobě rovné
a hodnotné bytosti.

Na úpatí prastaré hory Říp leží mezi lesy a loukami jedna malebná vesnička s rybníkem, školou a poštovním úřadem. Tam v domě se zahradou žiju já, černý kocour Mikeš se zlatýma očima, kterému stejně všichni říkají prostě — Miky. Občas jsem prý hodně zlobivý a vím, že bych takový být neměl. Někdy si ale nedokážu pomoct a zlobit prostě musím. Stejně mě tu mají všichni rádi. Já je taky.

Nežiju tady totiž sám. Se mnou tady přebývá i moje panička. Jmenuje se Dvounožka. Tedy… po našem kočičím. Jinak je to Šárka. Má dlouhé černé vlasy, černé oči a skoro pořád se směje. Pracuje od rána do večera a od večera do rána. S láskou pečuje o zahrádku a taky o dům a o nás, zvířátka. Žijí s námi totiž ještě dvě užalované a upovídané morčecí holky. Jedna je úplně bílá Adélka. Má očička jako růžové korálky. Druhá hodně chlupatá je trojbarevně strakatá Kiky. Má bílo černo rezavé fleky v kožíšku a vypadá, jako by se Dvounožec Adam týden nečesal. Ten s námi totiž taky bydlí. Je to vůdce lidské smečky. Pořád pracuje a je ubručený jako medvěd. Je skoro stejně tak i velký. Má šedé vlnité vlasy a často se mračí. Když se ale dobře podívám, v jeho modrých očích svítí milé jiskřičky.

Žije s námi taky moje nejmilejší malá Dvounožka. Tu znám, ještě když byla úplně maličká holčička. Má krásné dlouhé světlé vlásky, hnědé oči jako čokoláda a je opravdu moc hodná. Hlavně má moc ráda zvířátka a mě úplně ze všech nejvíc. Jmenuje se Klárka. Celý rok je tady pořád něco k vidění a dá se zažít spousta dobrodružství, poznat zajímavé věci, zvířátka a taky... skřítky. Nevěříte? Právě jsem se pohodlně uvelebil Dvounožce na klíně a předu. Krásně mě hladí a taky drbe pod krkem a to já mám moc rád. Dnes už vím, že by to takto vůbec být nemuselo. Jen kdybych býval byl trochu více poslušný, nemuselo by se mi stát něco tak hrozného, co se mi stalo. Ale to bych moc předbíhal. Je dobré začít vyprávět popořádku. Prozradím vám, jak to vše vlastně začalo a jak to doopravdy bylo. Budu vám tedy do ouška mňoukat pohádky z naší zahrádky.

Jak jsem potkal Dvounožku

„Ahoj, Dvounožci! Mňau!“ Já jsem kočka domácí. Ale kluk. Takže prostě — kocourek. Narodil jsem se mamince kočce. Na tom není nic divného. Někteří Dvounožci jsou ale hloupí. Moje mamina Micka měla totiž pořád spoustu dalších koťátek. Nic proti tomu neudělali. Přitom ji stačilo odnést ke zvířecímu lékaři, ten by to zařídil. Vyřešili to tedy po svém. Některé moje brášky utopili v kbelíku s vodou. Nějaké sestřičky odnesli v krabici do lesa a nechali je tam. Dělali to tak pořád dokola. To se ale nemá! Je kruté vzít život někomu, kdo se právě narodí a chce žít.

Já jsem měl štěstí. Utekl jsem. Mě už totiž vůbec nechtěli, protože jsem celý černý. Takové kočky a kocouři prý nosí smůlu. To ale vůbec není pravda! Bylo moc těžké utéct, byl jsem ještě úplně malý špunt. Měl jsem krátké nožičky a málem jsem se kutálel. Nestačili mě totiž utopit. S ostatními koťátky jsem byl připravený v krabici, že mě vyhodí. Kočičky ale nejsou žádný odpad! Třeba stará kabelka, boty nebo budík, který Dvounožcům doslouží…

Pěkně jsem ťapal po ulici, se mnou ještě černý bráška. Jakýsi Dvounožec šel kolem, a když mě viděl, vzal mě a hodil za plot u kapličky. Brášku přehlédl, ten se skutálel do příkopu.

Chvíli jsem byl rád, že jsem pěkně schovaný. Dvounožci se do kapličky chodí modlit. Možná i za moje sourozence, kterým ti zlí vzali život. Plot byl ale zasazený až úplně k zemi. Žádná mezera pod ním nebyla. Jeho oka byla maličká, jimi se prolézt nedalo. Byl jsem tak slabý, že jsem ho ani nedokázal přelézt. Nevěděl jsem tedy, kudy bych mohl utéct.

Mého brášku dole v ulici srazilo auto a odešel do kočičího nebe. Zavolala ho k sobě Velká kočka. Ště-

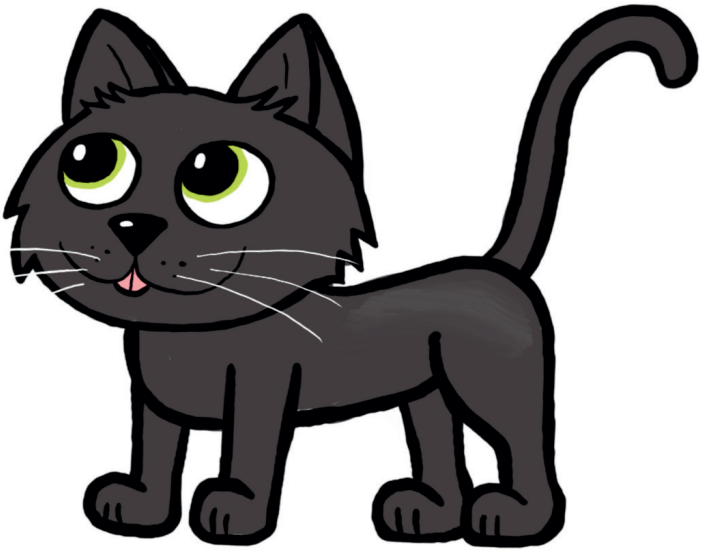

betali si to vrabci, kteří na tom vysokém plotě sedávali. Začal jsem zoufale mňoukat a hodně plakat. Brášky mi bylo moc líto. Mohli jsme si spolu krásně hrát třeba s klubíčky a užít si spoustu legrace. Někteří Dvounožci totiž netuší, že zvířátka mají cit. Vůbec nevědí, jak nás žalem bolí srdíčko. My také dokážeme vzdychat a naříkat, když nás něco trápí. Za tím plotem jsem byl hodně dlouho. Maminka Micka o mně nevěděla. Nikdo o mně nevěděl. Byla mi zima a měl jsem děsný hlad. Bál jsem se ale hodně Dvounožců a krabice.

Ležel jsem v trávě pod keříčkem s hlavičkou na pacičkách a usilovně přemýšlel. Můj hlad byl čím dál tím větší. V bříšku mi vrčelo. Přesně tak jako pejskovi, kterého měli jedni Dvounožci přivázaného na krátkém řetězu u boudy. Chudák malý, taky měl pořád hlad. Měl jen starý rezavý hrnec a v něm namočený chleba.

Síly mi ubývaly a měl jsem velký strach. Neměl jsem si s kým hrát. Nebyl nikdo, kdo by mě olízal. Maminky kočky nás, koťátka, tak myjí a zároveň hladí. Za nějaký čas, když ve mně bylo života jen úplně maličko, jsem se rozhodl.Začal jsem šíleně řvát: „Mňáááááu! Mňáuuuu!“